

La importància dels minerals en la nutrició dels remugants

Els minerals tenen un paper molt important en l'alimentació de les vaques. Que en faltin o que n'hi hagi en excés pot generar tota una sèrie de patologies que s'eviten o que es corregeixen amb una correcta alimentació.

Tot seguit es repassa de manera breu, la importància que tenen sis minerals: la calç, el fòsfor, el magnesi, el zinc, el coure i el seleni i s'explica, en cada cas, què passa quan se'n dóna massa o massa poc.

LA CALÇ

La font principal són els farratges i, en concret, les lleguminoses. El valor normal en plasma és de 80 a 120 mg/l. Té un paper molt important en el creixement dels animals joves perquè l'os es formi amb normalitat. En animals adults, la carència (o desequilibri) de calç provoca la coneguda hipocalcèmia postpart (les febres de la llet). A més, això pot dur una sèrie d'efectes secundaris com la retenció placentària, menys producció, quists ovàrics i fertilitat baixa.

Es pot controlar la incidència d'aquest mineral evitant-ne una ingesta excessiva mentre la vaca està seca alhora que, així, s'assegura uns nivells òptims de fòsfor. Tan important és assegurar uns nivells adients de calç i de fòsfor com aconseguir la relació que s'estableixi entre l'un i l'altre sigui correcta (la proporció és de 2:1).

EL FÓSFOR

Principalment es troba en els cereals. Igual que la calç, una deficiència en etapes de creixement pot comportar malformacions òssies. A nivell reproductiu pot provocar la disfunció ovàrica que dóna com a resultat la inhibició de zels.

EL MAGNESI

El contingut normal en sang en les vaques de llet oscil·la entre 17 i 40 mg/l de suero. Les fonts més importants són la majoria de concentrats proteics vegetals. Una carència de magnesi en animals joves pot provocar tetània i mort. En adults, una hipomagnesèmia acostuma a donar una simptomatologia nerviosa (tremolors, incoordinació, postració i, fins i tot, mort) originades normalment per condicions d'estrès.

EL ZINC

Es troba en tots els aliments. Els nivells normals en suero són entre 80 i 120 micrograms/dl i és un mineral important en la formació de l'estrat corni dels unglots. Els símptomes de la carència de zinc són paraqueratosi i alopecía de cap, coll, base de la cua i llocs de flexió d'extremitats. A nivell reproductiu, les vedelles presenten un endarreriment de la pubertat i un comportament anormal de zel pel fet que aprofiten menys les proteïnes, i que, els animals adults siguin menys fèrtils i pateixin una alteració de totes les fases reproductives.

EL COURE

Es sol trobar en tots els aliments, però les interaccions amb altres minerals poden provocar que, tot i havent-n'hi un nivell òptim, aquest no sigui aprofitat. (Per exemple, sota un excés de molibdè). El coure, a nivell plasmàtic, ha de ser superior a 57 micrograms/dl. La carència de coure en animals adults provoca una fertilitat baixa, la desaparició del zel i reabsorcions embrionàries. A més, en general, baixa la producció de llet (per una ingesta més petita) i el pèl s'esblanqueix i es torna aspre. També sol aparèixer diarrea.

EL SELENI

És fonamental per al creixement i la reproducció dels animals. Una carència de seleni pot produir en vaques una retenció de la placenta, infertilitat, avortament, naixements de vedells prematurs, dèbils o morts, quists ovàrics, metritis, zels silenciosos. Se sap que l'administració de seleni injectable 15 dies abans del part redueix la incidència d'algunes d'aquestes patologies, sobretot la retenció placentària. En mascles el que fa és disminuir la viabilitat del semen.

Serveis tècnics de la CPV